

ЉЕПОТА У ТРАГАЊУ

Ово је посао који претендује на неку врсту непознатог у исходу - каже позната глумица, добитница награде за најбољу женску улогу на овогодишњем Стеријиним позорију, коју ових дана гледамо у представи „Јерма“ у оквиру Град театра

У ПЛЕЈАДИ глумаца који су у протеклих неколико година заблистали на нашем глумачком небу, све више се издваја Варја Ђукић, која својом специфичном појавом плијени како публику тако и критику. Варја Ђукић ради већ седам година као асистент на Факултету драмских уметности у Београду. Свој особени таленат показала је у представама: „Жак и покорност“, „Марио и мађионичар“, „Принцеза Ксенија“, „Хасаногиница“, а за креацију у „Бановић Страхињи“ добила је награду за најбољу женску улогу на овогодишњем „Стеријиним позорију“. У представи „Јерма“, премијерно приказаној 14. августа у Будви, игра Марију, једну од главних улога.

■ Зашто баш глума?

- Пошто сам ових дана у радној атмосфери, ми који се бавимо глумом баш причамо о томе који су разлози за такав избор. У неким ситуацијама то изгледа као велика привилегија, јер без обзира на све што се око нас дешава, ми смо у тренуцима рада потпуно изоловани, посвећени том послу и на тај начин смо у стању да пребродимо прави ниво неспоразума са окружењем који, условно речено, велики број људи има.

■ Да ли школа ствара глумце?

- То је стара прича о таленту и о раду, о таленту и о школи. Школа је полигон за учење заната. Таленат је нешто што је апсолутно неопходно за било коју врсту коначне форме у било којој врсти уметности, па и у позоришту. Он мора да се избруси, каналише, да се контролише. Глумац мора да зна да га употребљава. Ово занимање је занат, као што је и режија занат, као што су и други елементи у позоришту занат, само што у одређеном тренутку сагласности и доброг преклапања се добија нешто што може да буде и више од заната, може да буде уметност.

■ Колико користите стечено искуство, тј. одређену рутину од претходно одиграних улога у тражењу новог лика?

- Искуство је страшно важно у разним доменима у овом послу. Занатско искуство, искуство у сарадњи са људима, са различитим редитељима, партнерима, искуство у познавању самог себе. То је низ искустава која се сабирају годинама и наравно да она бивају све већа и тиме олакшавају неке радове-процесе. Ово је посао који претендује на неку врсту непознатог у исходу. Оно што мени лично највише прија у том судару доживљеног и нечег новог је управо изазов у тражењу, на основу свега што је већ у иску-

ству, неких нових искустава.

■ Какав је ваш однос према лику Марије у представи „Јерма“?

- Не волим да причам о улогама ван онога што је резултат, односно што је утисак. Могло би се причати о томе како се до одређеног резултата дошло, којим путем или како се та улога види и шта је глумац све покушао да у њу унесе. Можда звучи уопштено, али ово је чудан комад. То је женска прича, али врло релативна. Прича о жени која је у окружењу коме је врло подложна и улази у конфликте покушавајући да упозна саму себе, свој однос према осталима и, на крају, обострана манипулација постаје срашна, а исход је нека врста злочина или одлазак од нечег што представља живот. То је Јермина прича.

■ Да ли су сличне улоге у „Бановић Страхињи“ и ова у „Јерми“?

- Не, Марија коју играм је мени врло драга улога, зато што је потпуно супротна од оне прошлогодишње. Некад је тако лијепо правити скалине, кретати се неким новим путевима. Она је врло земаљска и осјећа све елементе живота, врло је свјесна тога и зна да ужива у томе без обзира на ограничења. Спремна је да прихвати ограничења и да у њима налази предности. То су неке супротстављене ствари које су ми биле врло занимљиве када сам прихватила да радим улогу.

■ Колико сте различитих женских ликова играли до сада?

- Боље да кажем оне које нисам играла. Нисам играла комичне карактере зато што немам ту, условно речено, лакоћу која се везује за комичарски дар. У свему овом што сам до сада урадила не видим никакав заједнички именитељ. То су све потпуно различите особе. Увијек сам тражила ликове који су потпуно другачији од претходних. Глумци су увијек одређени својим хабитусом који доминира, који је индивидуалан, препознатљив, и у томе се налази толико различитих карактера, као, уосталом, и у сваком човјеку. Само што овај занат тражи да се бавимо том врстом интроспекције, копања, суочавања са својим различитим лицима, наликцима.

■ Да ли волите рад са истим редитељима?

- Волим да радим са редите-

љима који тачно и постојано осјећају избор комада који раде и глумце које ангажују и имају врло прецизан емотиван разлог. Са Никитом Миливојевићем сам радила три представе, и то је искуство једног препознавања у којем више нема дилеме о начину комуникације, споразума, језика којим се говори у току рада, већ то постаје једна врста надградње.

■ Која су искушења којима глумац не смије да подлегне?

- Врло живо размишљам о томе. Овај посао је дио игре, али не у оном смислу у којем игра звучи као нешто неизобилно, површно, већ као игра која уводи у сфере дорасле озбиљним људима.

Игра је могућност избора у животу. То може бити врло опасно, склиско. Треба задржати свијест о томе да се правила игре успостављају потпуно независно и слободно од ствари које су свакодневица или мијењање времена, или утицај неког тренутка. Та игра треба да остане изнад тога, она је везана за претходне и оне потоње играче - сличних игара. Волим да у позоришту радим теме које ме се тичу и које нас се тичу, али не на баналан начин и не начин који релативизује саму игру или њену коначну вриједност, поруку, мисао.

■ Шта још нијесте радили, а жељели бисте?

- Вољела бих да радим Шекспировог Марбета, који код нас није дуго рађен и који многи избјегавају. Мислим да је то сјајна прича. Већ неколико година размишљам о њој, а велим и да покушам нешто што сам радила раније, још као студент. То је недоречена прича која има тај мали круг, однос између двоје људи, и велики круг у којем они функционишу. Размишљам и о грађанској драми, коју смо ми у позоришту заборавили последњих година, и за коју је штета што не постоји на сценама. Причала сам са колегама о томе и ми се углавном слажемо у избору, врло брзо налазимо комаде који би били занимљиви за рад, али су различите околности због којих се неки послови раде. Само размишљам у том контексту цјелине о својим улогама. Ријетко кад размишљам о улози која би била занимљива само као улога, а не у оквиру одређене представе, позоришног контекста, у оквиру простора у којем живимо.

Maја Ђурић